

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobkyně: **M. P.**

zastoupená Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Černého 517/13, 182 00 Praha 8

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje,**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2017 č. j. MSK 65760/2017, sp. zn. DSH/29547/2016/Bře, o správním deliktu,

takto:

I. Žaloba se **zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 19. 5. 2017 č. j. MSK 65760/2017, sp. zn. DSH/29547/2016/Bře žalovaný Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor dopravy a chytrého regionu zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Havířova č. j. MMH/41013/2016-11 ze dne 5. 9. 2016 ve věci správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterým bylo rozhodnuto, že žalobkyně jako provozovatel vozidla Audi A6 Avant, RZ X v rozporu s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu dne 19. 1. 2016 v 14:07 hodin v Havířově na ulici Dělnická, ve směru jízdy od křižovatky s ulicí Mánesova ke křižovatce s ulicí Moskevská nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, kdy se nezjištěný řidič dopustil jednání vykazujícího znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu v rozporu s ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu tím, že nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zákonem o silničním provozu na 50 km/h překročil o 9 km/h, kdy nejnižší prokazatelná rychlost jeho jízdy byla 59 km/h. Za shora uvedený správní delikt byla žalobkyni uložena podle ust. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu v návaznosti na ust. § 125c odst. 4 písm. f) téhož zákona pokuta ve výši 1 500 Kč. Současně jí byla uložena povinnost zaplatit náklady spojené s projednáním správního deliktu paušální částkou 1 000 Kč.
2. Žalobkyně proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného podala včasnou žalobu, ve které uplatnila celou řadu žalobních námitek. Jako první žalobkyně namítala zavinění. Žalobkyně je toho názoru, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) podle § 125f silničního zákona bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 podle § 15 odst. 1 přestupkového zákona též zavinění. Teprve dne 13. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění jakožto znak tohoto přestupku odstraněno. K odstranění zavinění ze skutkové podstaty daného přestupku tedy došlo zákonem č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, které nabylo platnosti dne 28. 6. 2017. Žalobkyně namítala nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí již proto, že správní orgány se nijak nezabývaly a neprokazovaly to, že by údajný správní delikt byl žalobkyní zaviněn, ačkoliv z výše uvedeného vyplývá, že jedním ze znaků tohoto deliktu bylo po určité období též zavinění, a je tak nutné tuto úpravu aplikovat i na případ žalobkyně. Jako druhou namítala žalobkyně „nepřezkoumatelnost“. Dle žalobkyně se správní orgán I. stupně nezabýval např. otázkou, zda údajné překročení rychlosti mělo či nemělo za následek dopravní nehodu, správní orgán toto nijak neřešil, ačkoliv se jedná o znak skutkové podstaty dle § 125f odst. 2 písm. c) silničního zákona. Žalobkyně namítala, že správní orgán I. stupně nijak neprokázal a neodůvodnil svůj závěr, že údajné překročení rychlosti bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy (dále jen „ATP“), ačkoliv se jedná o znak daného správního deliktu dle § 125f odst. 2 písm. a), c) silničního zákona. Žalobkyně namítala též nepřezkoumatelnost z toho důvodu, že se správní orgán nijak nezabýval tím,

zda bylo měření rychlosti prováděno oprávněným subjektem podle § 79a silničního zákona, a přitom pokud se jednalo o obecní policii, zda se jednalo o měření provedené na úseku schváleném Policií ČR, a dále, zda bylo měření provedeno v součinnosti s ní (a zda zvyšovalo bezpečnost provozu na pozemních komunikacích). Podle žalobkyně určení místa k měření učinila za příslušnou policejní součást nikoliv oprávněná a řádně pověřená osoba. Žalobkyně shledávala nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů i v tom, že správní orgán neuvedl, odkud dovozuje odchylku použitého rychloměru. Z napadeného rozhodnutí tak není zřejmé, jak a na základě čeho správní orgán dovodil, že od naměřené rychlosti je nutné odečíst právě 3 km/h. Dále žalobkyně namítala, že se správní orgán nijak nezabýval tím, zda údajný správní delikt naplňuje též materiální stránku správního deliktu. Žalobkyně rovněž poukázala na to, že výrok, kterým je rozhodnutí prvního stupně potvrzováno, je v rozporu s odůvodněním napadeného rozhodnutí, podle kterého dochází ke změně odůvodnění rozhodnutí prvního stupně. Dále žalobkyně namítala, že výrok rozhodnutí prvního stupně obsahuje nedostatečnou právní a skutkovou kvalifikaci. Konkrétně se jedná o to, že ve výroku není uvedeno ustanovení, které obsahuje pravidla pro výměru pokuty, tj. § 125e odst. 2 silničního zákona v původním znění a že údajný správní delikt neměl za následek dopravní nehodu, což vyplývá z § 125f odst. 2 písm. c) silničního zákona. Z výroku pak nelze dovodit ani to, zda použitý rychloměr byl či nebyl ATP. Žalobkyně namítala, že výzva k úhradě určené částky je nepřezkoumatelná, neboť správní orgán zde nijak neodůvodnil, jak přihlédl k závažnosti údajného správního deliktu dle § 125h odst. 2 silničního zákona, a není tedy zřejmé, proč považoval právě částku ve výši 500 Kč za adekvátní. Žalobkyně uvedla, že rozhodnutí prvního stupně je nepřezkoumatelné a nezákonné, neboť správní orgán podle výroku rozhodoval podle silničního zákona „*v pozdějším znění*“. Žalobkyně dále poukázala na to, že ačkoliv správní orgán avizoval, že použije novější verzi zákona, pokutu uložil podle „*starého*“ ust. § 125c odst. 4 písm. g) silničního zákona. Žalobkyně v prvním stupni uvedla, že řidič jejího vozidla tvrdí, že na daném místě byla umístěna dopravní značka č. B 20a („60“), a tedy řidič nepřekračoval povolenou rychlost. Žalobkyně dále tvrdila, že přechodné dopravní značení mohl na dané místo přinést kdokoli, a nemuselo se tedy ani nutně jednat o dopravní značku, která by měla právní základ. V závěru žaloby žalobkyně polemizovala o zákonnosti, případně ústavnosti, postihu provozovatele vozidla za jednání třetí osoby a uvedla nesouhlas svůj a svého právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu a domáhala se anonymizace rozhodnutí v této právní věci.

3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Ve svém písemném vyjádření k podané žalobě ze dne 14. 9. 2017 popíral oprávněnost všech shora uvedených žalobních bodů a také odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.
4. Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 5. 2017 č. j. MSK 65760/2017, sp. zn. DSH/29547/2016/Bře, připojeným správním spisem žalovaného téže spisové značky, jakož i připojeným správním spisem Magistrátu města Havířov, sp. zn. SD 239/16 a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného v souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.

5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu správního orgánu I. stupně vzal v daném případě krajský soud za prokázány následující skutečnosti:

- z oznámení o podezření, že byl spáchán přestupek (či jiný správní delikt) ze dne 29. 1. 2016 č. j. MMH/8622/2016, že dne 19. 1. 2016 v 14:07:20 hodin byla naměřena vozidlu RZ X v Havířově na ulici Dělnická, ve směru jízdy od křižovatky s ulicí Mánesova ke křižovatce s ulicí Moskevská rychlost 62 km/h. V daném úseku pozemní komunikace je nejvyšší dovolená rychlost stanovena zvláštním právním předpisem na 50 km/h. V naměřené rychlosti byla zohledněna odchylka ± 3 km/h, pro kterou jsou schvalovány rychloměry v ČR a výsledná rychlost tedy byla 59 km/h. Rychlost byla změřena automatizovaným technickým prostředkem SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0025. K tomuto oznámení je přiložen protokol o měření průměrné rychlosti, na kterém je zřetelně vidět vozidlo s RZ X a naměřená úseková rychlost 62 km/h, Z karty vozidla X vyplývá, že provozovatelem předmětného vozidla je žalobkyně;
- z výzvy k uhrazení určené částky ze dne 9. 3. 2016 č. j. MMH/8622/2016-3, že správní orgán I. stupně vyzval žalobkyni, jakožto provozovatele motorového vozidla Audi A6 Avant, RZ X, k uhrazení částky 500 Kč, neboť neznámý řidič výše uvedeným jednáním s předmětným vozidlem porušil povinnost podle ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu;
- z plné moci ze dne 22. 3. 2016, že žalobkyně zmocnila společnost ODVOZ VOZU s.r.o. k zastupování ji ve správním řízení;
- z přípisu nazvaném sdělení údajů potřebných k určení totožnosti řidiče vozidla, který byl správnímu orgánu I. stupně doručen dne 29. 3. 2016, že žalobkyně sdělila tomuto orgánu, že jí provozované vozidlo řídil v předmětný čas uvedený ve výzvě pan L. H. N., nar. X, trvale bytem 58 D. B. P. H- P., Vietnam, doručovací adresa A. 362/11, P.V.;
- z ověřovacího listu č. 8012-OL-70417-15 silničního rychloměru SYDO Traffic Velocity, že bylo ověření provedeno dne 7. 12. 2015 a jeho platnost byla stanovena do 6. 12. 2016;
- z určení úseků pozemních komunikací k měření rychlosti vozidel Městskou policií Havířov ze dne 7. 1. 2015, že Policie ČR, Krajské ředitelství police Moravskoslezského kraje, územní odbor Karviná, dopravní inspektorát určila Městské policii Havířov úseky pozemních komunikací k měření rychlosti vozidel mj. v Havířově, sil. č. III/4746- ul. Dělnická;
- z předvolání k podání vysvětlení ze dne 8. 4. 2016, že správní orgán I. stupně předvolal k podání vysvětlení L. H. N. Toto předvolání se správnímu orgánu I. stupně vrátilo s informací, že jmenovaný nemá schránku;
- ze žádosti o sdělení ze dne 11. 5. 2016 a 18. 5. 2016, že správní orgán I. stupně požádal Policii ČR, službu cizinecké policie o sdělení, zda má L. H. N. povolený pobyt na území ČR, popř. zda má záznam o přicestování do ČR a zda má k dispozici adresu současného pobytu na území ČR.

- z odpovědi na uvedenou žádost ze dne 31. 5. 2016, že L. H. N. evidencí CIS (cizinecký informační systém) neprochází;
- ze záznamu o odložení věci ze dne 8. 6. 2016, že správní orgán I. stupně odložil shora uvedený přestupek, neboť ve lhůtě 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti konkrétní osobě;
- dne 14. 6. 2016 vydal správní orgán I. stupně příkaz ve věci správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se dopustila žalobkyně jako provozovatel motorového vozidla Audi A6 Avant, RZ X. Proti tomuto příkazu podala dne 23. 6. 2016 žalobkyně odpor;
- z vyrozumění o provedení důkazů mimo ústní jednání ze dne 29. 6. 2016, že žalobkyně byla správním orgánem I. stupně vyrozuměna o provedení důkazů mimo ústní jednání dne 16. 8. 2016 v 10:00 hodin;
- z vyjádření žalobkyně doručeného správnímu orgánu I. stupně dne 9. 8. 2016, že žádala o nařízení ústního jednání a že opětovně uvedla, že vozidlo řídil L. H. N., který tvrdí, že v úseku, kde byla měřena rychlost, byla stanovena nejvyšší povolená rychlost přenosnou dopravní značkou na 60 km/h;
- z vyrozumění ze dne 11. 8. 2016, že správní orgán I. stupně sdělil zmocněnci žalobkyně, že dne 16. 8. 2016 v 10:00 hodin budou mít možnost být přítomni u provedení důkazů mimo ústní jednání;
- ze žádosti o sdělení k dopravnímu značení ze dne 11. 8. 2016, že správní orgán I. stupně požádal Technické služby Havířov a.s. o sdělení, zda bylo dne 19. 1. 2016 v 14:07 hod v Havířově na ulici Dělnická, ve směru jízdy od křižovatky s ulicí Mánesova ke křižovatce s ulicí Moskevská instalováno přenosné dopravní značení B 20a „*nejvyšší povolená rychlost*“, které by upravovalo v daném úseku nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci na 60 km/h;
- ze sdělení o dopravním značení ze dne 16. 8. 2016, že Technické služby Havířov a.s. sdělily správnímu orgánu I. stupně, že jimi nebylo instalováno přenosné dopravní značení B 20a;
- z protokolu ze dne 16. 8. 2016, že v tento ten se žalobkyně ani její zmocněnec nedostavili k provedení důkazů mimo ústní jednání;
- z vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí ze dne 18. 8. 2016, že správní orgán I. stupně vyrozuměl zmocněnce žalobkyně, že do spisové dokumentace doložil sdělení o dopravním značení Technických služeb Havířov a.s.;
- dne 5. 9. 2016 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o správním deliktu žalobkyně.

6. Součástí správního spisu správního orgánu I. stupně je odvolání žalobkyně, které bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 28. 9. 2016. O odvolání žalobkyně, jak shora uvedeno, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.
7. V projednávané věci krajský soud především postupoval v souladu s ust. § 75 odst. 2 soudního řádu správního, podle kterého soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. K jednotlivým žalobním bodům uvedeným v žalobě žalobce uvádí krajský soud následující:
 - jako první žalobkyně namítala zavinění. Podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění do 30. 6. 2017, právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Krajský soud předně konstatuje, že skutková podstata podle výše citovaného § 125f zákona o silničním provozu nepostihuje provozovatele vozidla za přestupek, nýbrž jej činí odpovědným za správní delikt. Odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt je podle § 125f zákona o silničním provozu konstruována jako objektivní, tedy bez ohledu na zavinění, s přípustnými liberačními důvody. Jelikož řízení o shora uvedeném správním deliktu bylo zahájeno a pravomocně skončeno dne 19. 5. 2017, tedy před účinností zákona č. 183/2017 Sb., je nutno učinit závěr, že uvedený zákon nemohl být na danou věc aplikován a také závěr, že námitky žalobkyně ohledně zavinění, za situace kdy se jednalo o objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt, jsou nedůvodné;
 - druhý okruh žalobních námitek žalobkyně podřadila pod „nepřezkoumatelnost“. Dle žalobkyně se správní orgán I. stupně nezabýval např. otázkou, zda údajné překročení rychlosti mělo či nemělo za následek dopravní nehodu. Žalobkyně také namítala, že správní orgán I. stupně nijak neprokázal a neodůvodnil svůj závěr, že údajné překročení rychlosti bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy (dále jen „ATP“). Předně krajský soud uvádí, že neuváděla-li žalobkyně v průběhu celého správního řízení výše uvedené námitky, nemůže namítat nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí z toho důvodu, že se správní orgán s některou s jejích budoucích námitek nevypořádal. *„Možný úspěch námitek vznesených až v řízení před správním soudem závisí především na tom, zda správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že obviněný přestupek (správní delikt) skutečně spáchal, a tyto důkazy nebudou v řízení před soudem věrohodně zpochybněny.“* (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 6 As 202/2018-42). Není tedy vadou napadeného rozhodnutí, že se žalovaný podrobně nezabýval povahou použitého rychloměru a okolností, zda údajné překročení rychlosti mělo či nemělo za následek dopravní nehodu. V oznámení o podezření, že byl spáchán přestupek (či jiný správní delikt) ze dne 29. 1. 2016 je uvedeno, že rychlost byla změřena automatizovaným technickým prostředkem SYDO Traffic Velocity. Součástí správního spisu je fotografie (protokol o měření průměrné rychlosti), na jejímž základě nelze mít pochybnosti o tom, že vozidlu

registrovanému na žalobkyni byla v úseku, kde je rychlostní limit stanoven na 50 km/h, naměřena rychlost 62 km/h (po odečtení odchylky 59 km/h) a dále je ve spisu založen ověřovací list silničního rychloměru ze dne 7. 12. 2015 č. 8012-OL-70417-15. Krajský soud podotýká, že z rozhodovací praxe správních soudů je známa skutečnost, že rychloměr SYDO TRAFFIC VELOCITY je automatický technický prostředek. S ohledem na výše uvedené není důvod o jeho povaze pochybovat. Skutečnost, že dopravní nehoda nebyla způsobena, je jednou z podmínek, bez jejíhož nesplnění by věc jako správní delikt provozovatele vozidla nemohla být vůbec řešena, přičemž ze správního spisu nevyplývá, že by k dopravní nehodě došlo a žalobkyně ani toto netvrdí;

- žalobkyně namítala, že se správní orgán nijak nezabýval tím, zda bylo měření rychlosti prováděno oprávněným subjektem podle § 79a silničního zákona. Podle § 79a zákona o silničním provozu „za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.“ Krajský soud k této žalobní námitce uvádí, že oba správní orgány, jak je v jejich rozhodnutí uvedeno, vycházely mj. i z určení úseků pozemních komunikací k měření rychlosti vozidel Městskou policií Havířov ze dne 7. 1. 2015, ze kterého se podává, že Policie ČR, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, územní odbor Karviná, dopravní inspektorát určila Městské policii Havířov úseky pozemních komunikací k měření rychlosti vozidel (seznam zahrnuje pro danou věc relevantní úsek Havířov, sil. č. III/4746- ul. Dělnická). Pod tímto seznamem je uveden npor. Mgr. D. S., vedoucí DI, dle názoru soudu tedy oprávněná a řádně pověřená osoba. Navíc krajský soud podotýká, že žalobkyně neuvedla žádné konkrétní důvody, pro které dle jejího názoru nedošlo k součinnosti mezi obecní policií a policií ČR ve smyslu shora citovaného ustanovení zákona o silničním provozu, proto i tuto žalobní námitku hodnotí krajský soud jako nedůvodnou. K žalobní námitce týkající se odchylky měření krajský soud uvádí, že tato byla odečtena ve prospěch žalobkyně a v souvislosti s tou námitkou poznamenává, že je ji užíváno pro případy, kdy by mohlo být různými vlivy měření rychlosti zkresleno, proto je na výsledek měření aplikována (k tomu přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35) To, že správní orgán ve svém rozhodnutí výslovně neuvedl, proč se daná odchylka od změřené rychlosti odečítá, nemůže mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí;
- žalobkyně namítala materiální stránku správního deliktu. Je pravdou, že správní orgán I. stupně se otázky materiální stránky správního deliktu nevěnoval, naplnění materiálního znaku ovšem rozebírá žalovaný na str. 6 svého rozhodnutí. Krajský soud považuje odůvodnění žalovaného za dostatečné a přezkoumatelné, a proto na něj v podrobnostech odkazuje. Jak správně uvedl žalovaný, správní řízení se posuzuje jako celek, kdy dílčí vady rozhodnutí prvního stupně lze odstranit v řízení odvolacím. V posuzované věci taková situace nastala;
- žalobkyně namítala, že výrok rozhodnutí prvního stupně obsahuje nedostatečnou právní a skutkovou kvalifikaci. Ani s touto žalobní námitkou nemůže krajský soud souhlasit, neboť výrok napadeného rozhodnutí splňuje zákonem stanovené náležitosti (dle ust. § 68 odst. 2 správního řádu), je dostatečně srozumitelný a určitý.

Z výroku jednoznačně vyplývá, že žalobkyně jako provozovatel vozidla Audi A6 Avant, registrační značky X nezajistila, v rozporu s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Ve výroku je výslovně uvedeno, že se nezjištěný řidič dopustil jednání vykazujícího znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu v rozporu s ust. § 18 odst. 4 téhož zákona. Ve výroku rozhodnutí je rovněž zcela jednoznačně specifikována doba, místo spáchání deliktu a uvedena lhůta ke splnění ukládané povinnosti a také údaje potřebné k jejímu řádnému splnění. Nelze přisvědčit ani námitce žalobkyně, že ve výroku mělo být uvedeno tvrzení, že správní delikt neměl za následek dopravní nehodu a zda použitý rychloměr byl či nebyl automatickým technickým prostředkem. Dle názoru soudu se jedná o údaje, které případně patří do odůvodnění rozhodnutí;

- žalobkyně namítala, že výzva k úhradě určené částky je nepřezkoumatelná, neboť správní orgán nijak neodůvodnil, jak přihlédl k závažnosti údajného správního deliktu dle § 125h odst. 2 silničního zákona, a není tedy zřejmé, proč považoval právě částku ve výši 500 Kč za adekvátní. Podstatou výzvy k uhrazení určené částky je informovat provozovatele o tom, že jeho vozidlem byl spáchán přestupek a je na rozhodnutí provozovatele, zda se rozhodne zaplatit (a věc se odloží) nebo sdělí správnímu orgánu, že vozidlo v inkriminované době neřídil a uvede osobu, která tak činila. Výzvu k uhrazení určené částky považuje krajský soud stejně jako žalovaný v souladu se zákonem. Výše pokuty se jeví krajskému soudu jako zcela přiměřená, k čemuž dodává, že žalobkyně danou částku nezaplatila a uvedla osobu, která údajně vozidlo v předmětné době řídila;
- žalobkyně uvedla, že správní orgán podle výroku rozhodoval podle silničního zákona „*v pozdějším znění*“. Žalobkyně poukázala na to, že ačkoliv správní orgán avizoval, že použije novější verzi zákona, pokutu uložil podle „*starého*“ ust. § 125c odst. 4 písm. g) silničního zákona. K této žalobní námitce krajský soud uvádí, že pokuta byla žalobkyni uložena zcela v souladu se zákonem. Jelikož k správnímu deliktu došlo dne 19. 1. 2016, byla užita právní úprava účinná do 19. 2. 2016. Není pravdou, jak tvrdí žalobkyně, že jí správní orgán I. stupně uložil pokutu podle ust. § 125c odst. 4 písm. g) zákona o silničním provozu, neboť z výroku prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že jí uložil pokutu podle ust. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu v návaznosti na ust. § 125c odst. 4 písm. f) téhož zákona;
- žalobkyně v prvním stupni uvedla, že řidič jejího vozidla tvrdí, že na daném místě byla umístěna dopravní značka č. B 20a („60“), a tedy řidič nepřekračoval povolenou rychlost. Žalobkyně dále tvrdila, že přechodné dopravní značení mohl na dané místo přinést kdokoli, a nemuselo se tedy ani nutně jednat o dopravní značku, která by měla právní základ. Námitku ohledně existence dopravní značky upravující v daném úseku a v dané době nejvyšší dovolenou rychlost na 60 km/h považuje krajský soud za zcela účelovou. Správní orgány neměly v tomto případě důvod pochybovat o tom, že před měřeným úsekem nebyla dopravní značka na 60 km/h instalována, přičemž i ze sdělení ze dne 16. 8. 2016 je patrné, že předmětná značka se v daném úseku nenacházela. Správní orgán I. stupně se touto námitkou zabýval na str. 3 svého rozhodnutí a žalovaný na str. 7 žalobou napadeného

rozhodnutí a krajský soud na závěry správních orgánů ve stručnosti odkazuje, neboť se s nimi ztotožňuje;

- k žalobní námitce týkající se protiústavnosti ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu krajský soud odkazuje na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/16, jímž je vázán (dle čl. 89 odst. 2 Ústavy České republiky č. 1/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Krajský soud plně odkazuje na odůvodnění uvedeného nálezu, který je veřejně dostupný na www.nalus.usoud.cz a byl též publikován ve Sbírce zákonů pod č. 116/2018 Sb. Tudíž s ohledem na závěr uvedeného nálezu je i tato žalobní námitka nedůvodná;
- žalobkyně uvedla nesouhlas svůj a svého právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu a domáhala se anonymizace rozhodnutí v této právní věci. K tomuto žalobnímu bodu krajskému soudu nezbyvá než uvést, že způsob zveřejňování soudních rozhodnutí není problémem žalobou napadeného rozhodnutí, a proto se jím krajský soud ani nezabýval.

8. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud shledal žalobu žalobce jako nedůvodnou a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.
9. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovaný se práva náhrady nákladů řízení výslovně vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 1. listopadu 2018

JUDr. Petr Indráček
samosoudce